

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 136/2016
02.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Е.Н., због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Е.Н., адв. З.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару ЗК 703/14 од 20.10.2015. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж 10/16 од 19.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Е.Н., адв. З.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Пазару ЗК 703/14 од 20.10.2015. године и Вишег суда у Новом Пазару Кж 10/16 од 19.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару ЗК 703/14 од 20.10.2015. године, окривљени Е.Н., оглашен је кривим због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Окривљени је обавезан да сходно члану 261. став 2. тачка 9) ЗКП плати паушал у износу од 3.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Кж 10/16 од 19.01.2016. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног Е.Н., а пресуда Основног суда у Новом Пазару ЗК 703/14 од 20.10.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Е.Н., адв. З.Ј., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји

захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Е.Н., адв. З.Ј., је недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП може преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног Е.Н., адв. З.Ј., истиче да је првостепени и другостепени суд доношењем правноснажних пресуда учинио повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 20. КЗ, јер није применио институт крајње нужде, а да „ради доказивања примене тог института приложени су одговарајући докази који су прочитани на претресу и у доказном поступку, али то нижестепеним судовима није било довољно“.

Надаље, у захтеву се такође наводи да је доношењем правноснажних пресуда погрешно примењен кривични закон, и то одредба члана 439. тачка 2) ЗКП, али у поднетом захтеву није конкретизована повреда исте, односно оспорава се чињенично стање утврђено правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа.

Дакле, у поднетом захтеву само су формално означене повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, због којих повреда је подношење захтева дозвољено, док се у суштини указује на погрешно утврђено чињеничног стање и оцену доказа од стране првостепеног и другостепеног суда, из којих разлога сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Осталим наводима у захтеву за заштиту законитости се указује да је изрека првостепене неразумљива, а тако и другостепена пресуда, то јест да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, као и да су противречне саме себи и разлозима пресуда, то јест да је учињена битна повреда кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а које повреде не представљају у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног Е.Н., адв. З.Ј., на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

За Председника већа-судија
Веско Крстајић,с.р.